

Publicerad 2007-04-29 16:25 av joss

man kan låtsas glömma

Glasskärvor knastrar under mina bara fötter, medan mitt ansikte färgas rött av stänk från vår sönderrispade himmel. Jag står ensam i en värld av lögner, och mitt hopp sönderdelas för var sekund i isoleringen från omvärlden. Allt jag fruktar finns här men min vilja att vara stark trotsar det veka modet.

När jag väl kliver ur bubblan av avkildhet ser jag bara främmande ansikten som behandlar mig annorlunda än förut. Mina fötter bär ärr och de högsta sårn längs vristerna brister ibland. De blöder hejdlöst och alla är där för att plåstra om.

Tillslut är de nedåt pekande mungiporna uttröttade och ett leende tittar fram då och då bland de tusentals flodvågorna. Då leendet visar sig är det ingen som ser förbi det till synes glada ansiktet. De agerar som att de uppslitna sårn aldrig varit där <I>och det gör även jag.</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren joss med Poeter.se id #14467 innehar upphovsrätten